

HÁROM VERS

Fehér Ferenc

ELHAGYOTT SZÁLLÁS

Konjović Milannak

Mélyzöld tengeriben lakatlan sziget.
Dudvái közt a kúsó csend sziszeg.

Magába hülit amott egy sánta, vén kazal;
lábánál a lompos nyári dél hasal.

Összetörne itt, ha bármit mondanál;
gőré léce közt fuvallat orgonál...

Elnyelne szavad ásító pincemély,
magába rántana, s mit sem értenél...

Rozsdamarta lénc. Arrább napszitta csont;
ő volt a hűség — szegény kis jó bolond!

Kidólt, széljárta duc. Alma kék galamb.
Már soha meg nem érti, hogy jobb alatt...

Távol gépkocsik, szikrázó messzi út.
Itt halálfejes lepke — a semmi zúg.

Várom, hogy egy szekér végül felzörög,
főlnyihognak égi, szárnyas csődörök;

átvágat rajtam, s keszeg nyakamba csap
üldöző árnyam, az ős paraszti dac...

Vagy nyílik a tornácajtó és kilép
egy lány, akiért ölt a férfinép;

jön majd felém, kezében bor és kalács
és fehérben lesz, ahogy előlte magát...

Szomjan is veszhetek, rég bedőlt a kút,
kékszín szerelme, az ég is megfakult;

mint valami gazdátlan, kinőtt ruhát —
egy félelmcies olló hasítja át:

nem is látni, épp csak meghasadt az ég,
én meg akárha itt se állanék;

az esti gyorsal vagy én is elmegyek,
vagy paré közt dongnak be kék legyek...

MADARAK FOLYÓJA

Megnyugvásom világos völgye,
madarak folyója, nyári út;
szitakötőszárny a most és örökre,
én vagyok a szomjúság s a kút.

Kik már mélyen lent pihentek,
vagy felhőzitek egem —
ezt a fekete nyári csendet,
ezt hagyjáiok nekem.

Erre jártam apám nyomában,
lándzsás nádasok között:
mégis csak a csendet találtam,
mert csak a csend az örök.

A halált is csak így értem én:
nád bojtján ökörszem rezeg...
Reggel még örömem-szűrte fény,
s este lidérces neszek...

Megnyugvásom vadgalamb-völgye,
madarak folyója, nyári út;
valaki kell, hogy kutam betöltse,
hogy csak az legyek, maga az út.

TÜZES SZEKÉREN

Anyám az udvaron alszik
bontják szobája falát...
Arcóra viola hajlik,
legyezi eperfaág.

Alszik liliumfehéren,
álmában nyílik az ég;
görgetik tüzes szekéren
hatvanhét esztendejét.

A terhébe beleszakadt
padláson jár valaki;
koccannak a kémény alatt
kormos kis lábosai.

Hozzá már nem nyit be senki.
Szél babrál a kilincsen...
Anyám már régóta sejti:
ez a szél — ez az Isten.

Szalmán alszik, mint a gyermek,
s nincs szavam fölkelteni;
szelíden szívembe lengnek
száradó kötényei.

Alszik a nyugvó világom,
keze a feje alatt;
levélként pergő halálom
hajába beleakadt...

Topolya, 1965 július—augusztus